ABSTRACTUL ÎN SENSIBILITATEA ARHITECTURII
THE ABSTRACT IN THE SENSITIVITY OF ARCHITECTURE

Lucia-Maria NEAGA-IONESCU stud. drd., specialist în comunicare și relații publice/ lucia.neaga@yahoo.com
PhD student, communication and public relations specialist

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu", București, RO
"Ion Mincu" University of Architecture and Urban Planning Bucharest, RO

Rezumat

Comunicarea și promovarea arhitecturii au un rol din ce în ce mai important în societatea actuală din România, mai ales într-o lume din ce în ce mai digitalizată. Astfel, tehnicile de promovare și teoriile comunicării pot fi fructificate în domeniul arhitecturii. De asemenea, percepția pe care o are atât publicul larg, cât și publicul specializat, este determinată de modul de comunicare al arhitecturii. Buna comunicare, atât în fața publicului, cât și în relația arhitect-beneficiar, determină fundamental soarta operei unui arhitect și, de aceea, trebuie să se pună mult accent pe acest aspect. Promovarea tinerilor arhitecți, a arhitecților deja consacrați, precum și a patrimoniului cultural reprezintă un deziderat ce trebuie atins. Sensibilitatea în arhitectură este determinată de mai multe aspecte, inclusiv mediul socio-economic, dar se referă și la profunda comuniune om-clădire. De asemenea, pe lângă instrumentul cu ajutorul căruia arhitectura

Abstract

The communication and the promotion of architecture play an increasingly important role in today's Romanian society, especially in an ever more digitized world. Thus, promotion techniques and communication theories can be fruitful in the field of architecture. Likewise, the perception that both the general public and the specialist public have is determined by how architecture is communicated. Good communication both with the public and in the architect-beneficiary relationship fundamentally determines the fate of the architect's work, therefore considerable emphasis should be placed on this aspect. The promotion of young architects, of already well-known architects as well as of the cultural heritage is a desideratum that must be achieved. Sensitivity in architecture is determined by several aspects, including the socio-economic environment, and it also refers to the deep communion between humans and buildings. Also, in addition to the tool with which

https://doi.org/10.54508/Argument.14.17

comunică oamenilor, respectiv partea vizuală, grafică, se observă că și simțurile omului sunt implicate.

Cuvinte cheie: arhitectură, comunicare, promovare, sensibilitate, percepție, relații publice.

Introducere

În legătură cu arhitectura, se pot pune cele mai diverse întrebări, în funcție de publicul interesat și de persoanele care și-au constituit un scop de a trăi cu și pentru arhitectură. Astfel, modul cum este percepută arhitectura în societatea actuală, impactul acesteia asupra publicului căruia i se adresează și felul în care aceasta comunică într-o lume în perpetuă schimbare reprezintă doar câteva aspecte ce trebuie luate în considerare. Trebuie ținut cont de astfel de lucruri, mai ales când tratarea acestor subiecte se face într-o manieră diferită, cu caracter interdisciplinar. Legătura dintre arhitectură și științele sociale este una foarte strânsă care, cu siguranță, trebuie valorificată mai mult, atât de către arhitecți, cât și de către comunicatori, antropologi, sociologi sau chiar oameni de publicitate.

Abstract, sensibilitate și comunicare prin și pentru arhitectură

Sensibilitatea în arhitectură derivă din mai multe aspecte, cum ar fi: mediul socio-economic, capacitatea de percepție atât a creatorului, cât și a publicului care consumă arhitectură la nivel profan sau nu. Referința la sensibilitate include și tema profundei comuniuni om-clădire. Nu doar volumetria și funcțiunea unei clădiri trebuie înțelese, ci și ce exprimă acestea dincolo de cuvinte, în acea formă abstractă a materialității care este dată de sensibilitatea umană, ce o aduce mai aproape de sufletul celui care o folosește. Prin urmare, se poate sublinia, la nivel abstract, legătura de cauzalitate-arhitectură-comunicare-om. Canalul de comunicare folosit de arhitectură este vizual, grafic. Cu alte cuvinte, partea vizuală poate fi considerată drept instrumentul care face legătura dintre om și arhitectură.

architecture communicates to people, namely the visual, graphic aspect, it has been noticed that the human senses are also involved.

Keywords: architecture, communication, promotion, sensitivity, perception, public relations.

Introduction

The most diverse questions can be asked in relation to architecture, depending on the interested public and on the people who have made it their goal to live with and for architecture. Thus, the way architecture is perceived in today's society, its impact on the public it addresses and the way it communicates in an ever-changing world are just a few of the aspects to be considered. Such things must be taken into account, especially when the treatment of these subjects is done in a different, interdisciplinary manner. The link between architecture and the social sciences is a very close one that certainly needs to be more fully exploited, by architects as well as by communicators, anthropologists, sociologists or even by advertising professionals.

The abstract, sensitivity and communication through and for architecture

Sensitivity in architecture derives from several aspects such as the socio-economic environment, the perception capacity of both the creator and the public who consume architecture on an uninitiated or initiated level. The reference to sensitivity also encompasses the deep communion between humans and buildings. Not only the volume and function of a building must be understood, but also what it expresses beyond words, in that abstract form of materiality that is given by human sensitivity, bringing it closer to the soul of the one who uses it. Thus, the causal link architecture-communication-human being can be underlined at an abstract level. The communication channel used by architecture is visual, graphic. In other words, the visual part can also be referred to as the tool

Se poate pune întrebarea dacă vizualul este singurul instrument definitoriu în ceea ce privește comunicarea prin arhitectură. La prima vedere răspunsul pare afirmativ, dar, privind mai în detaliu acest aspect, se observă că, în general, toate simțurile omului sunt implicate. Un lucru este cert: chiar și unui profan în acest domeniu i se poate comunica un anumit lucru prin creația arhitecturală. Dacă arhitectura ar fi privită din punct de vedere antropologic, atunci am ajunge la un strămoș comun. Așa cum toată omenirea provine dintr-un strămoș comun, așa are și arhitectura rădăcinile ei. Nimic nu se naște din neant, nimic nu ajunge în neant. Arhitectura are propria ei evoluție, de unii acceptată, de alții mai mult sau mai puțin criticată, dar important este ca ea să fie dezvăluită și înțeleasă. Altfel, evoluția rămâne doar un concept abstract.

Un alt aspect definitoriu în acest sens îl are și educația la nivel estetic a receptorului. Curinschi Vorona definește termenii de „emițător" și „receptor" (Curinschi Vorona, 1991), prin care se exprimă evoluția relațiilor de contact dintre arhitecturi. În acest sens, acești doi termeni, care stau la baza tuturor teoriilor comunicării și sunt fundamentați în toate cărțile de specialitate, din diverse perspective, au ajuns să fie corelați cu arhitectura și cu evoluția acesteia de-a lungul istoriei. De asemenea, autorul definește și transferul de informații dintre emițător și receptor, care se face direct sau indirect prin intermediul unor personalități sau școli de gândire, curente etc. Aceste clasificări au de evitat distrugerea sau constrângerea experimentului de dragul metodei.

Prin urmare, chiar și unui profan în acest domeniu i se poate comunica ceva prin creația arhitecturală. Într-un mod aparent paradoxal, arhitectura are mare legătură cu jocul. Ca și jocul, originile ei se află în vremuri imemoriale, chiar înainte de civilizație. Jocul și arhitectura se bazează pe spirit liber, pe fantezie, pe respect și chiar o mare doză de dezinteres. Și, ceea ce este mai important, arhitectura poate fi apreciată sau nu, poate fi înțeleasă sau nu, dar nu poate fi contestată. Iată cât de plastic descrie J. Huizinga acest lucru: „Jocul nu poate fi contestat. Aproape tot ceea ce este abstract poate fi contestat: dreptatea, frumusețea,

that connects human beings with architecture. It can be questioned whether the visual is the only defining tool in terms of communication through architecture. At first sight this appears true, but on looking more closely at this aspect, it is noticeable that, in general, all human senses are involved. One thing is certain: a specific something can be communicated through architectural creation, even to a lay person. If architecture were viewed from an anthropological point of view, then we would arrive at a common ancestor. Just as all humankind has a common ancestor, so does architecture have its roots. Nothing is born from nothing, nothing comes to nothing. Architecture has its own evolution, accepted by some, more or less criticized by others, but it is important that it be revealed and understood. Otherwise, evolution remains just an abstract concept.

Another defining aspect in this regard is the aesthetic education of the receiver. Curinschi Vorona defines the terms of "transmitter" and "receiver" (Curinschi Vorona, 1991), which express the evolution of contact relationships between architectures. In this way, these two terms, which are the basis of all communication theories and are substantiated in all specialized works, from various perspectives, have come to be correlated with architecture and its evolution throughout history. The author also defines the transfer of information between the sender and the receiver, which is done directly or indirectly through personalities or schools of thought, movements etc. These classifications need to avoid destroying or constraining experimentation for the sake of method.

So one thing is certain: even to the uninitiated in this field, something can be communicated through architectural creation. In a seemingly paradoxical way, architecture has a lot to do with play. Like play, its origins lie in immemorial time, even before civilization. Play and architecture are based on freedom of the spirit, fantasy, respect and even a large dose of disinterestedness. And, more importantly, architecture can be appreciated or not, understood or not, but it cannot be challenged. This is how plastically J. Huizinga describes it: "Play cannot be denied. You can deny, if you like, nearly all abstractions: justice, beauty, truth,

adevărul, bunătatea, spiritul, Dumnezeu. Seriozitatea poate fi contestată. Jocul nu" (Huizinga, 2012, p.38). De aceea, ca și jocul, arhitectura reprezintă o formă importantă de comunicare, având propria ei evoluție, care trebuie a fi dezvăluită, înțeleasă și acceptată.

Și întrucât arhitectura este alături de oameni pe tot parcursul existenței acestora, ba chiar și dincolo de ea, aceștia ar merita să o considere un așa de serios și fidel companion, încât să-i dea viață. Acest parteneriat simbiotic cu valențe osmotice ale intimității relației este obișnuința de care nu se mai ține cont și care alterează profunzimea percepției, trivializând-o prin banal.

Se poate asocia abstractului obiectivul și sensibilității subiectul? Unde, când și cum se delimitează aceste categorii de aprecieri? Este nevoie de curaj pentru a face o astfel de analiză, mai ales din cauza faptului că nu poate fi exhaustivă. Orice artefact, și mai ales cel arhitectural, este emergent dintr-un gând primordial, cu năzuințele și constrângerile de rigoare, urmând un protocol de înfăptuire sau materializare. Limitele oricărui domeniu se opresc la toleranțele sistemului de referință. Astfel, într-o relație de tip discursiv, comunicarea între emițător și receptor este valorizată și calificată calitativ de canalul de comunicare, tipul de comunicare și mesajul comunicat. În funcție de calitatea emițătorului și a receptorului, mesajul poate fi pertinent sau alterat. Orice sistem evolutiv pare să îl definească pe acesta imperfect, dar perfectibil, ieșind din propria suficiență (Olins, 2009). Tocmai acest lucru dă savoare și actului uman de intervenție în domeniu. Artefactul arhitectural este, inevitabil, un implant într-un mediu ce se dorește a fi primitor și cooperant, pentru a se evita respingerea organică. Așadar, armonia între obiect și mediul de implant definește percepția ce selectează categoriile de public consumator, cu calitatea de receptor.

Promovarea arhitecturii și a arhitectului

În cadrul societății actuale, există o nevoie, impusă de evoluția societății, a domeniului arhitecturii de a se

goodness, mind, God. You can deny seriousness, but not play" (Huizinga, 1970, p. 21). Therefore, like play, architecture represents an important form of communication, having its own evolution, which must be revealed, understood and accepted.

And since architecture has accompanied people throughout their existence, and even beyond it, it would deserve to be considered such a serious and faithful companion that they give it life. This symbiotic partnership with osmotic valences of the intimacy of the relationship is the habit that is no longer taken into account and that alters the depth of perception, trivializing it by banality.

Can the objective be associated with the abstract and the subject with sensitivity? Where, when and how are these categories of appreciation delimited? It takes courage to do such an analysis, especially since it cannot be exhaustive. Any artefact, and especially the architectural one, emerges from a primordial thought, with unavoidable aspirations and constraints, following a protocol of execution or materialization. The limits of any domain stop at the tolerances of the reference system. Thus, in a discursive relationship, the communication between sender and receiver is valued and qualitatively qualified by the communication channel, the type of communication and the communicated message. Depending on the quality of the sender and the receiver, the message may be relevant or distorted. Any evolutionary system seems to define it as imperfect, but perfectible, emerging from its own sufficiency (Olins, 2009). This is precisely what gives flavor to the human act of intervention in the field. The architectural artefact is, inevitably, an implant in an environment that is intended to be welcoming and cooperative, to avoid organic rejection. So the harmony between the object and the environment of the implant defines the perception that selects the categories of the public as consumer with the role of receiver.

Promoting architecture and the architect

Nowadays, there is a need, imposed by the evolution of society, for the field of architecture to promote itself.

promova. Fie că referința este arhitectura în general sau arhitectura de interior, planificarea urbană sau peisagistica, nevoia de a ieși în fața publicului cu o viziune nouă, proaspătă este vizibilă din ce în ce mai pregnant.

Se pune problema de a cuantifica modul de adresare pentru diferitele tipuri de public. De asemenea, trebuie să se raporteze ofertele în funcție de nivelurile de așteptare și să se evalueze categoriile de succes și insucces. Sunt probleme și întrebări care încă așteaptă răspuns. Trecerea în online a mai multor activități care, până nu demult, nici nu erau concepute astfel, a dus la o și mai mare criză a domeniului. Promovarea de arhitectură în România a prins contur mai demult, dar în ultimii ani și, cu precădere începând cu anul 2020, a devenit vitală. De la tineri arhitecți (studenți sau proaspăt absolvenți) până la nume consacrate, cu toții au îmbrățișat o nouă viziune asupra promovării creației lor. În trecut, dar, cu atât mai mult în prezent, rețelele sociale și revistele online au fost principalul pilon prin care arhitecții s-au făcut remarcați nu doar de către colegii de breaslă, ci mai ales de publicul larg. De asemenea, patrimoniul cultural arhitectural din România se reinventează și cu ajutorul comunicării, fiind astfel perceput mult mai mult de publicul român. Conștientizarea protejării și conservării patrimoniului prin promovarea arhitecturii în reviste de specialitate și pe rețelele sociale a adus un salt imens calitativ în existența multor clădiri, o parte dintre ele fiind salvate de la pieire. De asemenea, evenimentele culturale, precum expozițiile multidisciplinare, au contribuit masiv la dezvoltarea domeniului arhitecturii, mai ales în ceea ce îi privește pe cei care nu sunt arhitecți.

Se pune întrebarea dacă există totuși vreo legătură între forma spațiului, funcțiunea sa, materialul, imaginea specifică și modul particular de punere în operă despre care are loc dezbaterea și comunicarea prin arhitectură. Răspunsul este pozitiv. Așa cum o piesă de teatru nu există fără spectatori, așa nici o clădire nu există fără beneficiari, fără consumatori de arhitectură, dar nici aceștia nu există fără arhitectură. Această tip de relație biunivocă – arhitect-beneficiar, arhitect-public, arhitectură-public – este o relație codependentă. Prin aceasta se poate sublinia încă o dată faptul că interdisciplinaritatea propusă în acest

Whether the reference is to architecture in general or to interior architecture, urban planning or landscaping, the need to come in front of the public with a new, fresh vision is increasingly visible.

There is the problem of quantifying the way of addressing different types of audiences. In addition, architectural bids should be reported according to expectation levels and success and failure categories should be evaluated. There are problems and questions still waiting to be answered. The change to online format of many activities that, not long ago, were not even designed as such, has led to an even greater crisis in the field. The promotion of architecture in Romania took shape a long time ago, but in recent years, especially starting from 2020, it has become vital. From young architects (students or recent graduates) to established names, everyone has embraced a new vision of promoting their creations. In the past, but even more so now, social networks and online magazines have been the main medium through which architects have been noticed not only by their peers, but especially by the general public. Likewise, the architectural cultural heritage of Romania is also being reinvented with the help of communication, thus being perceived much more by the Romanian public. The awareness of the protection and conservation of heritage through the promotion of architecture in specialized magazines and on social networks has brought a huge qualitative leap in the existence of many buildings, with some of them being saved from destruction. Cultural events, such as multidisciplinary exhibitions, have also contributed massively to the development of the field of architecture, especially for those who are not architects.

The question arises whether there is still any connection between the shape of the space, its function, the material, the specific image and the particular way of implementation, on which the debate and communication through architecture take place. The answer is affirmative. Just as a play does not exist without spectators, no building exists without beneficiaries, without consumers of architecture, but they do not exist without architecture either. This one-to-one architect-beneficiary, architect-public, architecture -public relationship is an interdependent relationship. Through this, it can be emphasized once again that the

act creator este mai mult decât utilă. În fața unui obiect arhitectural de excepție, poate apărea muțenia, liniștea, contemplația. Dar chiar și tăcerea este un mod în care arhitectura poate comunica. Tăcerea poate fi un răspuns și o revoltă chiar în fața multitudinii de cuvinte. Conform lui D. Le Breton (2001, p.26): „chiar dacă tace, omul tot comunică. Tăcerea nu este niciodată vidul, ci suflul dintre cuvinte". Parafrazând, arhitectura comunică, deseori, prin propria tăcere și suflul transmis. Tăcerea este un răgaz care, uneori, este bine să fie exersat, cu condiția să i se poată suporta povara. Este păcat însă ca arhitectura să rămână doar un act artistic și estetic, să fie în afara promovării și expunerii. Pentru că merită și are o istorie, o continuitate ce nu poate fi neglijată. Pe bună dreptate, Mies van der Rohe spunea: „arhitectura nu reîncepe în fiecare luni dimineața" (Simion, 2017, p. 201, apud Mies van der Rohe).

interdisciplinarity proposed in this creative act is highly useful. In front of an exceptional architectural object, silence, muteness, contemplation may occur. But even silence is a way for architecture to communicate. Silence can be a response and a revolt even in the face of a multitude of words. According to D. Le Breton (2001, p.26), "even if he is silent, man still communicates. Silence is never the void, but the breath between words". To paraphrase, architecture often communicates through its own silence and transmitted breath. Silence is a respite that is sometimes good to practice, provided the burden can be borne. It is a shame, however, that architecture remains only as an artistic and aesthetic act, outside of promotion and exposure. Because it deserves it and it has a history, a continuity that cannot be neglected. Mies van der Rohe rightly said: "architecture does not start over every Monday morning" (Simion, 2017, p. 201, apud Mies van der Rohe).

Abstractul în sensibilitatea arhitecturii este titlul propus – o încercare de a explica modul în care trebuie promovată și tratată arhitectura. Pentru a înțelege mai profund acest lucru, este nevoie de o aplecare asupra abstractului pe care creatorii, respectiv arhitecții, încearcă să-l exprime prin propria lor sensibilitate. O piatră, o cărămidă, un zid sau o bucată de sticlă pot fi ceva abstract. Dar ansamblul pe care toate acestea îl compun, trece dincolo de abstractul impus uneori de autor și ajunge la public. Maniera în care abstractul se transferă publicului este un aspect esențial în perceperea arhitecturii. Prin realizările sale, arhitectul, ca și alți artiști, „se comunică pe sine, transferă, prin mijlocirea operei, o parte din propriile stări, trăiri, emoții în sfera de sensibilitate a receptorului care este destinatarul mesajului artistic" (Dinu, 2007, p. 338).

The abstract in the sensitivity of architecture is the proposed title – an attempt to explain how architecture should be promoted and treated. To understand this more deeply, it is necessary to consider the abstract that the creators, respectively the architects, try to express through their own sensitivity. A stone, a brick, a wall or a piece of glass can be something abstract. But the whole that all of these compose goes beyond the abstract sometimes imposed by the author and it reaches the public. The way in which the abstract is transferred to the public is an essential aspect in the perception of architecture. Through their achievements, the architect, like other artists, "communicates himself, transfers, through the mediation of the work, part of his own states, feelings, emotions in the sphere of sensitivity of the receiver who is the recipient of the artistic message" (Dinu, 2007, p. 338).

Abstractul și sensibilitatea compun un mecanism subtil, ce se constituie într-un ansamblu care trece ca mesaj dincolo de cel impus de autor sau dincolo de cel receptat de public. Orice mesaj abstract are nevoie de sensibilitatea percepției care, la rându-i, recompune un mesaj – răspuns, ca într-un bun parteneriat.

The abstract and sensitivity compose a subtle mechanism, which constitutes a whole that passes as a message beyond the one imposed by the author or beyond the one received by the public. Any abstract message needs the sensitivity of perception which, in turn, recomposes a message – response, as in a good partnership.

Concluzii

În lumea actuală, este de dorit o cât mai bună reușită în a fi vectorii acestui abstract care deseori comunică, dar uneori nu ajunge să fie deslușit cu adevărat. Arhitectul, în sine, poate să nu fie un bun comunicator. În acest caz, ajutorul unui mediator extern, care să minimizeze acest aspect, este cel puțin salutar. Maniera de ajutor poate fi directă și specializată pe domeniu sau complementară și multidisciplinară. De aceea, abstractul reprezintă o modalitate prin care arhitectura își dezvăluie, de fapt, sensibilitatea. Probabil, nu toate operele arhitecturale pot fi înțelese, la adevărata lor valoare, de publicul larg. Dar, cu cât mai multe se vor apropia de acesta, cu atât mai mult va exista un public mai educat și mai sensibil. Publicul trebuie să înțeleagă de ce este sau nu de acord cu un demers arhitectural și, mai ales, dincolo de abstract sau concret, să-și dea seama de sensibilitatea acestui demers. În momentul în care opera ajunge la sufletul și așteptările publicului, aceasta își va fi atins scopul.

Demersul acesta își propune să aducă în atenția publicului aspecte care conduc spre o reflectare privitoare la verbul „a comunica" și, pentru arhitecți, ce comunică aceștia printr-un proiect. De multe ori, relația emițător-receptor este una deficitară din cauza canalului folosit și a contextului respectiv. Se pune problema dacă arhitecții știu să folosească contextul socio-economic în favoarea lor și să își comunice creația în societate conform nevoilor acesteia. Lucrul acesta se poate afla la nivel particular, pe de o parte, și la nivel general, pe de altă parte, însă, fără o analiză interdisciplinară, nu putem concluziona dacă acest domeniu este pregătit pentru o societate în care viziunile sunt diferite de la o zi la alta și perspectiva meseriei de arhitect se schimbă perpetuu, contând deseori mai mult imaginea și mai puțin fondul. Tocmai de aceea, fondul și imaginea în arhitectură trebuie comunicate precis pentru a nu fi distorsionate de context. De asemenea, sensibilitatea creatorului și a creației sunt, în mod clar, elemente de percepție a arhitecturii ce trec dincolo de forma spațiului sau funcțiunea unei clădiri. Unicitatea dată de abstract în sensibilitate este furnizată de sinonimia fracției/ raportului relației în care se poate considera ca numitor abstractul și

Conclusions

Currently, it is desirable to be as successful as possible in being the vectors of this abstract that often communicates, but sometimes does not end up being really discerned. The architect themselves may not be a good communicator. In this case, the help of an external mediator is at least salutary in minimizing this aspect. The way of helping can be direct and specific to the field or complementary and multidisciplinary. Therefore, the abstract represents a way in which architecture actually reveals its sensitivity. Probably not all architectural works can be understood, at their true value, by the general public. But the more numerous the works that approach this state the more there will be a better educated and more sensitive audience. The public must understand why they agree or disagree with an architectural approach and, above all, beyond the abstract or concrete, realize the sensitivity of this approach. The moment the work reaches the soul and expectations of the audience, it will have achieved its purpose.

This approach aims to bring aspects that lead to reflection regarding the verb "to communicate" to the public's attention and what they communicate through a project to the architects' attention. Many times, the sender-receiver relationship is a poor one because of the channel used and of the particular context. The question arises whether architects know how to use the socio-economic context in their favor and how to communicate their creation in society according to its needs. This can be at a particular level, on the one hand, and at a general level, on the other but, without an interdisciplinary analysis, we cannot conclude whether this field is ready for a society where the visions are different from one day to the next and the perspective of the architect's job is constantly changing, being often more about the image and less about the content. That is precisely why the content and the image in architecture must be communicated precisely so as not to be distorted by the context. Likewise, the sensitivity of the creator and of the creation are clearly elements of the perception of architecture that go beyond the form of space or the function of a building. The uniqueness given by the abstract to sensitivity is provided by the synonymy

ca numărător sensibilitatea. Compoziția umanității, în mod absolut și fericit eterogenă, face ca acest raport să aibă întotdeauna un rezultat diferit, sintetizat în bucuria de a trăi. Prin acest demers, vreau să subliniez faptul că, uneori, sau deseori, arhitectul, absorbit de munca lui, poate pierde din vedere aspecte care îl definesc, care îi arată locul unde ar trebui să se afle și timpul care trebuie să treacă în favoarea lui. Acest lucru nu înseamnă că arhitectul trebuie să fie demoralizat. Dimpotrivă. Trebuie doar să înțeleagă că doar propriul lui efort și/sau propria lui creativitate au nevoie și de un suport de comunicare/promovare pentru a fi împlinite.

of the fraction/ratio relation. One can consider the abstract as the denominator and sensitivity as the numerator. The composition of humanity, absolutely and happily heterogeneous, makes this relationship always have a different result, synthesized in the joy of living. By this approach, I want to emphasize the fact that sometimes, or often, the architect, absorbed in their work, can lose sight of aspects that define them, that show them the place where they should be and the time that must pass in their favor. This does not mean that the architect must be demoralized. On the contrary. They just need to understand that their own efforts and/or their own creativity also need a communicative/promotional support to be fulfilled.

Referințe/References

Curinschi Vorona, G. (1991). *Introducere în arhitectura comparată.* București: Editura Tehnică.
Dinu, M. (2007). *Comunicarea-repere fundamentale*. București: Editura Orizonturi.
Huizinga, J. (2012). *Homo ludens*, traducere de H.R.Radian. București: Editura Humanitas.
Huizinga, J. (1970). *Homo ludens: A Study of the Play Element in Culture*. London: Paladin
Le Breton, D. (2001). *Despre tăcere*, traducere de Constantin Zaharia. București: Editura ALL.
Olins, W. (2009). *Manual de Branding*. București: Editura Vellant.
Simion, Ș. (2017). *Ambiguitatea capodoperei - Livio Vacchini prin 11 dialoguri*. București: Editura Fundației Arhitext Design.